

PETRA
SLOVÁKOVÁ

STŘÍPKY ČASU

HOST

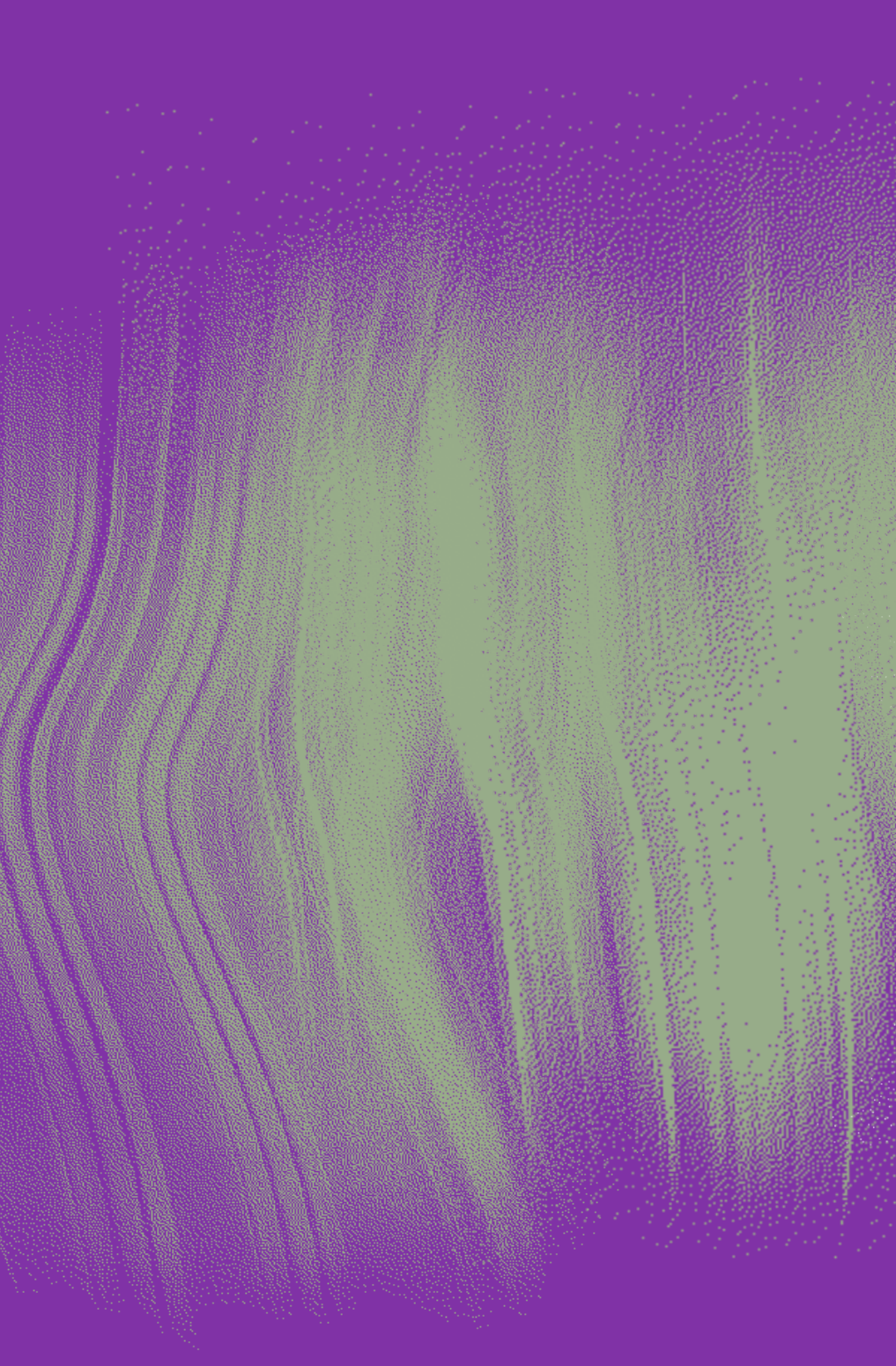

STRIKING GAS!

PETRA
SLOVÁKOVÁ

STRÍPKY
ČASU

BRNO
2019

© Petra Slováková, 2019

Cover photo by Tereshchenko Dmitry / Shutterstock.com

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-924-3 (PDF)

ISBN 978-80-7577-925-0 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-926-7 (MobiPocket)

Docházel mi dech. Běžela jsem ulicí a v plicích mě ostře píchalo. Věděla jsem, že už dlouho nevydržím. Zabočila jsem do jedné zadní uličky. Už jsem se ani nesnažila kličkovat mezi kalužemi v dírách léta neopravené cesty.

Šli po mně. Měla jsem je za zády a strach mi nedovolil zpomalit. Dostala jsem se k zadnímu traktu zapadlého obchodu s potravinami. Všude to páchlo močí a odpadky se vršily hned vedle stohů provlhlých krabic od zboží. Můj pohyb vyplašil hladové kočky, které s mňoukáním odběhly. Přeskočila jsem několik dřevěných palet, tvrdě dopadla do bahnité louže, až se špinavá voda rozstříkla kolem, a konečně jsem se ohlédla.

Pořád tam byli. Drželi se mě vytrvale jako honící psi. Pohybovali se pomalu, nikam nespěchali, a přitom se rychle blížili, jako by mi chtěli naznačit, že veškerá moje snaha je marná. Doběhla jsem k požárnímu schodišti. Po rezavém skřípějícím žebříku jsem vyšplhala na kovovou rampu, po níž jsem oběhla dům. Slezla jsem po okapové rouře dřív, než mě stačili obklíčit. Zabočila jsem do další uličky.

Cihlové bytovky s fasádami zčernalými kouřem byly poloprázdné. V oknech chyběly záclony, někde i sklo. Byly to ruiny zapomenutých dob. Ulice odsouzené k záhubě, kde téměř nikdo nebydlel. Párkrát už jsem tudy šla, ale bylo to bludiště, kde si všechny domy byly podobné.

Zabočila jsem do další dlouhé ulice. K mému zděšení byla slepá a průchod uzavíral plot. Vrátit jsem se nemohla, protože byli hned za mnou. Neslyšela jsem jejich kroky, ale cítila jsem tíživou přítomnost oněch bytostí. Zaváhala jsem, ale ne na dlouho. Rozběhla jsem se, vyskočila co nejvýš a přehoupla se přes vrchní hranu plotu. Naštěstí tam nebyly hroty ani ostnatý drát. Když jsem dopadla, uvědomila jsem si mokro v pravé botě. Nejspíš jsem si někde proděravěla podrážku.

Kolem byla jen hrstka opuštěných budov a sklady. Rychle jsem hledala místo, kam se schovat. Sklo v jednom malém okénku do sklepa bylo vyražené. Protáhla jsem se otvorem do temného prostoru. Střepy mi naštěstí neprořízly staré dříviny, ale sklo mě zapíchalo v dlaních, když jsem se držela římsy, abych nespadla někam do prázdna. Pod oknem bylo staré potrubí od topení, které mi posloužilo jako opora pro nohy. Zmizela jsem ve tmě a můj příchod pravděpodobně vyrušil několik potkanů. Neměla jsem čas vytáhnout baterku. Mdlé světlo dopadající z ulice naštěstí umožňovalo rozeznat několik starých skříní, které byly příliš velké na to, aby se s nimi někdo vláčel, a nepotřebné bedny a harampádí, co nikomu nestálo ani za odnos do sběru. Schoulila jsem se mezi rozbité stojany z rezavějících trubek s vlhce slizkými umakartovými deskami. Přisunula jsem před sebe papundekl, schoulila jsem se a čekala. Třásla jsem se strachy. Objímala jsem si kolena. Snažila jsem se nedýchat moc nahlas, abych na sebe neupoutala pozornost, ale srdce mi bušilo až v krku a jazyk se mi lepil na patro. Skulinou jsem pozorovala, jak se mezi okny mihly stíny. Bytosti se nevzdávaly. Nevěděla jsem, co jsou zač ani jak se ve skutečnosti jmenují. Já jim říkala jednoduše Dozorci.

Byly to temné vysoké postavy, a když jste je pozorovali koutkem oka, jejich siluety připomínaly dospělého člověka, ale pokud jste se na ně zahleděli přímo, uvědomili jste si, že s lidmi nemají nic společného. Byly to pouhé stíny přelévající se do různých tvarů, měnící vzhled, jako když se díváte na něco pohybujícího se v hodně husté mlze. Neměli jasné tváře, pouze změť nestálých obrazů, duchovité útržky projekcí zachycených v čase.

Sevřela jsem pevně náramek, který jsem celou dobu chránila. Vždy, když jsem něco přenesla časem do současnosti, objevily se ty bytosti a neúnavně mě pronásledovaly.

Nevím, co by udělaly, kdyby mě chytily, ale cítila jsem, že by to určitě nebylo nic dobrého. Šel z nich strach.

Jeden z Dozorců se sklonil k zemi, aby nahlédl do sklepa. Zadržela jsem dech. Měla jsem pocit, že místo, kde se schovávám, propalují neživé oči. Přitiskla jsem si dlaně na uši, zavřela oči a snažila se potichu i myslet. Být neviditelná. Celá jsem se třásla. Před očima mi poskakovaly mžítiky. Pak se ozvalo několik nezřetelných zašeptání. Zněla sotva jako vítr prohánějící se ulicí.

Postava se mihla za dalším oknem a pak zmizela. Vykoukla jsem skulinou zpoza desky. Doufala jsem, že jsou pryč. Pak mi pohled sklouzl do místnosti. Trhla jsem sebou a málem zaječela. Jedna z těch bytostí nějak neslyšeně proklouzla dolů a teď stála u skříní. Prohlížela si rozbité police a svým pohybem trhala letité pavučiny.

Dozorce v přitmě vypadal jako duch. Ještě víc jsem se schoulila. Přesvědčovala jsem se, že něco podobného už nikdy neudělám, ale ve skutečnosti jsem věděla, že to není pravda. Nevyhnutelně to provedu znovu, jen na ně budu lépe připravená. Pokud to protentokrát přežiju, ujistila jsem sama sebe.

Postava proplula místností. Zmizela venku, jako by se rozplynula mezi dalšími stíny. Ještě chvíli jsem zůstala na místě, než jsem si ztěžka oddechla.

Po dlouhých minutách jsem se odvážila vylézt ven. Mokro v botě začalo být nepříjemné, ale ještě jsem musela něco zařídit. Pokračovala jsem ulicí, míjela zapomenutá zákoutí plná sutin a zdí počmáraných graffiti. Opuštěné hřiště zelo prázdnotou, kovové branky někdo uřezal až u země, plot byl ze všech stran pobořený.

Vytáhla jsem z kapsy staré hodinky. Byl to klasický mechanický kapesní model, kterému se říká cibule. Mám je po tátovi. Vlastně jsou to jediné, co mi po něm zůstalo. Když

jsem cestovala časem, běžné hodinky na baterku se zastavily, někdy i pokazily. Tyhle mechanické však přežily bez újmy, a tak jsem je nosila všude s sebou. Ručičky na porcelánovém ciferníku ukazovaly, že je něco před sedmou. Jestli stihnu tramvaj, dorazím na schůzku včas. Přidala jsem do kroku. Mokrý bota začala při každém pohybu skřípat. Doufala jsem, že než půjdu do školy, stihnu se skočit převléknout nebo to trochu uschne a ty zvuky přestanou, jinak budu zase za blbku.

Zastávka u staré střelnice na Hulvákách je typem místa, kde nechcete být ani ve dne, natož v noci. Potloukají se tu podivné existence, tramvaj jezdí, jen když si řidič vzpomene, anebo omylem zapomněli přehodit výhybku.

Ostrůvek zel prázdnotou. Kolem stojanu poletovaly odpadky, papíry z vysypaného koše a igelitové sáčky. Jízdní řád byl celý počmáraný nějakými hieroglyfy. Zabořila jsem ruce do kapes a prsty pohladila náramek. Byl to krásný art deco kousek z první republiky. Dáma, která ho nosila, o něj jednou v noci přišla, když se pohádala se svým milencem. Ten využil chvílky nepozornosti, zatímco plakala na pohovce, a sbalil šperk, který měla na stolku hned vedle peněženky. Byl to smutný příběh.

Když jsem je sledovala ukrytá v proudu času, bylo mi té ženy líto. Měla decentní rudé šaty a vlasy natočené do módních vln. Při pláči si neustále opatrně otírala koutky očí kapesníkem, aby si nerozmazala líčidla. Roztržka ji zjevně mrzela víc než jeho.

Věděla jsem, jak ten příběh dopadne. Vzala jsem šperk dřív, než to mohl udělat on, a přenesla se časem zpátky. Kdybych to neudělala, sledovala bych, jak ho ukradne a po několika dnech odjede do sousedního státu. Náramek mi toho však o sobě mohl povědět mnohem víc. Kov mě chladil do pořezaných prstů a já zdálky vnímala jeho vzpomín-

ky. Předměty si totiž pamatují. Pamatují si všechno, co se jim stane, i události, jimž přihlížejí. Jenže ty vzpomínky časem blednou, přemazávají se a mizí. A když pak věc zůstane někde dlouho ležet, zapomene úplně. Stane se z ní pouhá skořápka s ozvěnami dávných prožitků. Tenhle příběh byl romantický, ale s hořkým koncem. Schovala jsem náramek zpátky do kapsy.

V dálce se objevila tramvaj se svítícím číslem. Její příjezd vyplašil ptáky v blízkém lesíku. Nastoupila jsem do natřískaného vozu a postavila se hned za řidičovu kabinu, abych se nemusela mačkat mezi všemi těmi uhnanými lidmi směřujícími do práce nebo do školy. Zahlédla jsem partu výrostků, kteří se nahlas bavili a postrkovali se mezi sebou. Byli obestaveni skupinkami důchodců spěchajícími za nákupy a několika lidmi v úřednických sakách. Hned vedle mě nějaký plešatější muž vytáhl mobil a začal do něj hlasitě hulákat, že nic neslyší. Obrátila jsem oči v sloup.

Naštěstí jsem po několika zastávkách vystoupila. Navzdory brzké ranní hodině bylo docela teplo, takže mi nevadilo se kousek projít. Sešla jsem ze zastávky na mostě dolů, prošla kolem několika supermarketů a vyhnula se velkému obchodnímu centru, které zdálky lákalo obrovskými reklamními billboardy na všechno, co jste si jen mohli přát. Zůstala jsem stát před obrovským komplexem ubytovacích kolejí. Tvořilo ho několik starých panelákových budov, které sousedily s hernou a barem. *Jak příhodné*, pomyslela jsem si jako pokaždé, když jsem tu byla za Denisem.

Zkontrolovala jsem čas, a než jsem stačila hodinky schovat, už na mě mával tmavovlasý rozvrkočený mladík v spraném tričku s motivem *Star Wars*.

Denis byl v prváku na výšce. Studoval chemii, která pro něho byla nejzajímavější věcí na světě, a nechápal,

jak můžou existovat i jiné obory. Spolužáci ze střední ho měli za podivína, ale na vysoké do kolektivu dokonale zapadl a našel si kamarády. Užíval si výhody svobodného života a nechodil každý týden s monoklem na oku. *Na rozdíl ode mě, vytanulo mi na mysli.*

„Ahoj,“ hlásil na pozdrav. Byl o hlavu vyšší než já a téměř pořád se usmíval. Měl obrovské brýle s tlustými černými obroučkami, které si za uchem slepil lepicí páskou. Pravděpodobně si je totiž při svoji nešikovnosti někde rozsedl.

„Ahojky,“ odpověděla jsem. Popadla jsem ho za rukáv a odtáhla trochu stranou, aby na nás z budovy nebylo vidět.

„Máš teda něco?“ zeptal se, zatímco jsem z kapsy dolovala náramek. Když se mi to povedlo, se zájmem si ho vzal.

„Dobrý, ne?“

„Myslím, že to snad nějakou stovku hodí,“ přikývl zamýšleně.

Vykročili jsme ke skrčené budově, která se vůbec nehodila ke svým velkým příbuzným v okolí. Byla v ní zastavárna.

„Bude tam někdo takhle brzy?“ zeptala jsem se.

„Jsem domluvený s majitelem, že se stavím. Tyhle věci vykupuje před otevřením,“ ujistil mě. „Je to pěkný. Kdes to vzala?“

„To ti nemůžu říct,“ zatvářila jsem se tajemně. Ze zvyku jsem si zastrčila dlouhé vlasy za ucho. Podíval se na moji pořezanou ruku a tázavě pozvedl obočí, které by uprostřed potřebovalo projet minimálně sekačkou na trávu.

„Cos dělala?“ zeptal se starostlivě.

„To nic není,“ odbyla jsem ho.

„Mám o tebe strach, Jani,“ řekl ustaraně.

„A to jako proč?“

„Nechci, aby ses zapletla... No víš prostě do něčeho, z čeho bys mohla mít problémy.“

„Já nemám žádné problémy,“ řekla jsem tvrdě, ačkoli to nebyla úplně pravda.

„Nevloupala ses doufám někam...“

„Jasně že ne!“

„No... dobře,“ řekl nakonec, protože se nikdy neuměl moc hádat. Ale věděla jsem, že mi nevěří.

Denis zazvonil, počkal, až mu bzučákem otevrou, a pak zmizel za dveřmi zastavárny. Sedla jsem si na obrubník. Kamkoli jsem se otočila, vypadalo to tam, že pampelišky přišly na způsob, jak ovládnout civilizaci. Trčely z každé díry i praskliny v betonu. Podívala jsem se na svoje dlaně a vydloubla střípek, který mi zůstal v měkkém polštářku. Pak jsem si sundala botu, ale žádná voda z ní nevytekla. Nechala jsem rozšklebenou tenisku schnout a opřela si bradu o koleno. Za běžných okolností by mi za chvíli začínala škola, ale první dvě hodiny byl naštěstí tělocvik, ze kterého jsem byla omluvená.

Před pár dny jsem se přemísťovala v čase víc, než jsem snesla, a vyčerpaný organismus už to během výuky nevydržel. Omdlela jsem a podle doktora bych se měla šetřit, proto jsem nemusela na tělocvik. Do začátku letních prázdnin ovšem zbýval sotva týden. Vzhledem k tomu, že jsem nutně potřebovala sehnat peníze, využila jsem volný čas k hledání brigád a přivýdělků.

Dveře podruhé zabzučely a Denis vystrčil hlavu ještě uprostřed rozhovoru. Dialog se záhy změnil v monolog, než Denis zjistil, že už ho nikdo neposlouchá. Často si mluvil pro sebe. „Tak jo, už jsem tady,“ řekl.

Kývnutím jsem ho pobídla, aby mě nenapínal.

„Pojďme někam jinam,“ navrhl.

„Proč ne,“ pokrčila jsem rameny a vzala promočenou botu za tkaničky. Bosky jsem šla vedle něj. Zakroutil hlavou, ale nic neřekl.

„Nechceš zajít na kafe?“ zeptal se mě spiklenecky.

„Nemůžu utrácet,“ řekla jsem, což byla pravda, a on to bral zároveň jako pobídnutí.

„Myslel jsem to tak, že tě zvu.“

Vešli jsme do vestibulu kolejí, kde pobíhalo několik studentů. Za pultem pospávala nevrlá recepční, ale vídávala mě tam dost často na to, aby se nepídila po tom, jestli tam bydlím. Posadila jsem se na šedou kovovou lavičku. Denis zatím naházel do automatu drobné a přinesl dvě kapučína v plastových kelímčích.

„Co ti řekl?“ zeptala jsem se a upila. Spálila jsem si jazyk.

„Ukecal jsem ho na čtyři stovky,“ řekl a vytáhl dvě srolované bankovky. Snažila jsem se usmát, ale ve skutečnosti jsem doufala, že to bude mnohem víc.

Asi si všiml mého zklamání, protože sklonil hlavu a začal drmolit: „Já vím, že to není moc. Ale on taky potřebuje vydělat. Nikdy ti nedá tolik, kolik by ta věc stála. A navíc se moc nezajímá, odkud to je. Jinde by se na mě dívali dost podezřívavě.“

„Jasně. Já vím,“ odpověděla jsem a tentokrát se ani nesnažila zklamání skrýt. „Tak to rozděl. Každý půlku.“

Tak zněla dohoda. Potřebovala jsem, aby mi s prodejem věci někdo pomohl, protože v zastavárně chtěli občanku, a kdybych se tam objevovala moc často, začalo by to být podezřelé.

„To je v pohodě. Vem si to všechno. Potřebuješ to víc,“ řekl, a než jsem stačila zaprotestovat, nacpal mi ruličku do kapsy koženkové bundy.

„To nejde, Deni,“ odporovala jsem, „je to týmová práce.“

„Vydělal jsem teď na pár věcech, co jsem zpracovával pro fakultu. A ty potřebuješ každou korunu,“ mávl nad tím rukou.

„Tak... jo,“ hlesla jsem a poděkovala. „Někdy ti to vrátím.“

„Jasně že jo,“ usmál se. „Co máma?“ zeptal se opatrně.

Vjel do mě bezmocný vztek, až jsem se kousla do rtu a zaskřípala zuby. „Je v pohodě. V rámci možnosti,“ řekla jsem úsečně. Nechtěla jsem rozebírat, jak se v poslední době chovala. Její závislost na alkoholu jen zhoršovala dlouhodobé deprese. Zpátky do léčebny nechtěla a léky brala, jen když jsem ji donutila je spolknout. Stačilo mi vybavit si, jak leží bezmocná na gauči a celým bytem táhne lihový odér levné vodky, a udělalo se mi zle. Otrásla jsem se.

„Je ti něco? Nechceš, abych ti přinesl dezinfekci na tu ruku?“

„Ne, v pohodě. Vlastně už musím jít,“ řekla jsem, zmáčkla kelímek, který se záhy ocitl v koši, a obula se.

„Opravdu jsi v pořádku?“

„Jasně. Díky moc a měj se. Kdyžtak ti napíšu esemesku,“ odpověděla jsem. Mávla jsem mu na rozloučenou a vydala se ven.

Byt, kde jsem bydlela, se nacházel v pátém patře na sídlišti v Zábřehu. Stará zástavba pamatovala lepší časy. Teď to byly chátrající králíkárnny, které na renovaci čekaly jako na smilování. Hřiště před několika navlas stejnými paneláky bylo zarostlé trávou, prolézačky trčely na plácku uprostřed jako pozůstatky nějaké zaniklé civilizace.

Hlouček mladších dětí posedával kolem téměř prázdného pískoviště. Odemkla jsem zamřížovaný vchod a vstoupila do zatuchlé chodby, v níž vládlo přítmí. Výtah nefungoval, takže jsem se belhala po schodech nahoru a pud sebezáchovy mi kázal nedotýkat se odporného plastového zábradlí, které bylo v několika místech ohořelé a jinde pro jistotu celé vytržené.

Když jste tudy šli potmě a neznali jste to tu, mohli jste lehce spadnout do šachty. Na našem patře byly tři byty, ale obsazený byl jen ten náš, což mi vyhovovalo, protože si

aspoň nikdo nestěžoval, když máma křičela při svých záchvatech. Odemkla jsem a přivítal mě nehorázný zápach levného alkoholu. První krok doprovázelo šustění dopisů a složenek rozházených po zemi. Rozsvítila jsem. Mámu nebylo nikde vidět. Sebrala jsem ze země papíry, abych se ujistila, že to opět jsou samé účty. Srovnala jsem je a položila na botník.

„Mami? Jsi tu?“ zeptala jsem se. Prošla jsem úzkou předsíni do obývacího pokoje s malým kuchyňským koutem, který se krčil za nízkou zídkou. Pak už tu byl jen jeden malý pokoj, kde jsem měla svoje království já. Tedy byl to spíš kumbál, kam jsem se chodila vyspat. Máma ležela v obýváku na flekatém gauči. Ztěžka dýchala a v ruce pořád držela dálkový ovladač. Něžně jsem jí ho vypáčila z prstů. Zachrápala, obrátila se na druhou stranu a spala dál. Přikryla jsem ji starou dekou. Pokoj vypadal příšerně. Všude byly poházené věci. Špinavé oblečení se válelo na nábytku i po podlaze. Pod oknem byly naházené prázdné lahve. Na kuchyňské lince ležela vysypaná kabelka, nejspíš jak se máma snažila najít poslední drobné. Ve dřezu se hromadilo zapáchající nádobí. Na kuchyňský stůl jsem položila sáček s rohlíky, které jsem po cestě koupila, kdyby máma měla hlad. Pak jsem šla do svého pokojíku.

Cestou jsem sebrala účtenky a pročetla je. Vybrala jsem ty nejdůležitější a vyhodila reklamy a nabídky půjček. Doufala jsem, že mámě přišla nemocenská, protože jinak nám brzy odpojí vodu a elektřinu. Byla doma už nějaký měsíc a sotva jsme stačily zaplatit nájem. Věřila jsem, že se máma ve chvílích přičetnosti postarala alespoň o tohle.

Vyhrabala jsem ze skříně čisté ponožky. Zrcadlo nad malým psacím stolem, který jsem měla od dětství, mi napovědělo, že bych se měla alespoň učesat. Spletla jsem si tmavé vlasy do volného copu, aby mi pořád nepadaly do ob-

ličeje. Popadla jsem batoh a tiše se vkradla do obývacího pokoje dát mamě pusku, než odejdu do školy.

Bylo to dlouhé dopoledne a ještě delší odpoledne. Učitelé to viditelně chtěli mít za sebou stejně jako my. Vzhledem k tomu, že většina známek už byla víceméně uzavřená, nikdo nezkoušel a dvě hodiny jsme měli volnou zábavu. Asi hodinu jsem prospala na lavici. Kreslila jsem si do malého sešitku věc, kterou jsem dneska přenesla. Nejsem moc dobrý kreslíř, ale snažila jsem se zaznamenat všechno, co prošlo časem se mnou, abych měla přehled. Víc než dobrá půlka stránek byla pokreslená šperky. V kantýně jsem si dala polévku a dva rohlíky, které snad někomu spadly na zem, protože si je nikdo nevzal. Po druhé jsme byli milosrdně propuštěni. Spěchala jsem, abych se nemusela s nikým bavit. Musela jsem stihnout brigádu v supermarketu a rozhodně jsem nepotřebovala poslouchat další posměšky. Parta našich princezniček v čele s Darou, která by byla dokonalým vzorem americké roztleskávačky, se mi už chvíli zdálky pohihňávala a neustále si mezi sebou něco šeptaly. Slepice.

„Hej Macháčková, ty džíny máš tak roztrhaný od výroby, nebo to máš domácí model? Trapko!“ houkla na mě jedna z dívek. Obrátila jsem oči v sloup a přemýšlela, proč se některým lidem mentální rozvoj zablokoval v deseti letech.

„No tak, bav se s náma. Nebo ti nejsme dost dobrý?“

„Dejte mi pokoj!“ zavrčela jsem na ně.

„Co tvoje máma? Ještě chlastá?“ zeptala se posměšně Dara.

„Sklapni, nebo...“ naznačila jsem jí zvednutou pěstí.

„Pošle tě na hřbitov,“ vložil se do toho spolužák Honza.

„Jo, vždyť odtamtud před chvílí přišla,“ odtušila Dara. Parta kluků si vyměnila několik úšklebků a pak se dali

do řeči s holkami. Jejich pohledy vrhané mým směrem naznačovaly, že se o mně s chutí baví dál. Naštěstí jsem pro ně nebyla ničím jiným než terčem povrchní zábavy.

Minula jsem velkou školní nástěnku s několika fotkami. Nemusela jsem se na ně dívat, visely tam už chvíli. Byly na nich studentky, které se ve městě ztratily. Z naší školy byla jen jedna, Lucie Kroupová. Chodila do jiné třídy než já a znala jsem ji jen od vidění. Byla mezi pohřešovanými poslední, ještě to nebyl ani týden, co zmizela.

Od té doby, co se to stalo, byla tady ve škole hodněkrát policie i Luciini rodiče. Vypyтали se, sháněli kohokoli, kdo se s Lucií bavil nebo ji viděl v ten osudný den, kdy se před školou rozloučila s ostatními a už ji nikdo nespatriil. Bylo to pořád dokola: „Znala jste ji? Viděla jste ji v ten den, co zmizela? Bavily jste se spolu někdy?“

Ne, ne a ne. Často jsem od té doby přemýšlela, jestli by se vůbec někdo pozastavil nad tím, kdybych zmizela já. Máma by si toho ani nevšimla, pokud by ji nepřišli vystěhovat z bytu.

Povzdychla jsem si. Mrzelo mě, jak se náš vztah změnil, ale co umřel táta, začala pít a pořád víc se propadala někam do svého světa, kam mě nechtěla pustit. Nakonec jsem to byla já, kdo se musel starat o ni.

Když ji poprvé hospitalizovali, zůstala jsem doma tři týdny sama. Oficiálně jsem byla plnoletá, ale teprve tehdy jsem si uvědomila, kolik věcí zařizovali rodiče. Příbuzné jsem nikdy nepoznala, rodiče o nikom nemluvili. Jediný, kdo mi pomáhal, byla naše domovnice, starší paní s nesmírnou touhou starat se o všechny živé bytosti. Vychovála pět svých dětí a každý týden jí jezdila na návštěvu čtyři vnoučata. Byla zvyklá na společnost, a když zjistila, že jsem v bytě sama, nabídla mi, abych se vždycky stavila k ní. Nevyměnila bych nic na světě za její teplé obědy a dobré rady.

Naučit se žít sama mě stálo hodně úsilí a hodně probřečených nocí. Snažila jsem se zachránit to, co zbylo z naší rodiny, ale máma zůstala zakletá v nějakém vlastním světě. V realitě, kterou viděla jen ona. Tohle a alkohol bylo jediné, co jí zůstalo. O nic jiného nejevila zájem.

Brigády v supermarketu byly nutné zlo. Vždycky mě čekal hlavně úklid. Bylo nás tam celkem pět a střídali jsme se podle toho, co bylo zrovna potřeba udělat na různých staništích. Bohužel v době, kdy jsem po škole přicházela, na mě nejčastěji zbývalo odstraňování katastrof na záchodcích, zatímco ti, co chodili ráno, skládali krabice, doplňovali zboží, dělali inventuru nebo uklízeli kanceláře.

Nastrojila jsem se do zástěry, která byla určená na člověka tak o půl metru vyššího i širšího. Začala jsem čistit umyvadlo na dámských toaletách. Zelené gumové rukavice vypadaly komicky, protože mi byly velké. Měla jsem úklid každý druhý den, někdy i víckrát. Když jsem čistila záchody, úporně jsem se snažila myslet na to, že to dělám pro mámu, protože potřebuje, abych se o ni postarala. Potlačila jsem knedlík v krku a pustila se do vytírání podlahy. Pečlivě jsem proběhla celý svůj úsek. Zašla jsem se podívat i dozadu, jestli jsou tam chodby čisté.

„Ahoj Marto!“ křikla jsem na kolegyni, která vybalovala krabice z palety. Mávla na mě nepřiliš nadšeně. Zjevně se nemohla vybavovat, protože spěchala na přednášku. Přivydělávala si ke studiu na vysoké. Vystřídala v obchodě snad všechny pozice pro brigádníky. Jeden den vybalovala ve skladu, jiný byla na pokladně. Zeptala jsem se jí a ještě několika prodavaček pokuřujících u nouzového východu, jestli něco nepotřebují, a po záporné odpovědi alespoň vynesla koše.

Když jsem zajela s vozíkem do kumbálu s pracovními pomůckami a odepsala si splněný úklid na kartu, cítila

jsem nervozitu. Přemýšlela jsem, kam se v čase podívat. Zoufale mě zajímalo, co bych mohla vzít, aby to nikomu nescházelo.

Přemísťování nebylo jednoduché a člověk musel místo, kde se chtěl vrátit v čase, dobře vytipovat, jinak byl svědkem jen nudné historie. Doba, kdy jsem mohla procházet, byla omezená. Nedalo se jen stát v proudu času a čekat, až se objeví něco zajímavého. Ne, chtělo to hledat místa, kde bydleli bohatí lidé. Místa, kde se mohlo ukrývat něco cenného nebo která měla zajímavou historii.

Napadlo mě, že jsem ještě nezkoušela starý zámeček v Kunčičkách, ale cesta byla docela dlouhá na to, abych se tam vydala pěšky. Přesvědčená, že obětuju peníze za jízdenky na autobus kvůli lepšímu výdělku, jsem se vydala na zastávku.

Bylo téměř půl šesté, ale bylo dost světla a mohla jsem být venku dlouho. Na rozdíl od jiných mě nikdo nekontroloval, kam jdu nebo kdy se vracím.

Nejbližší zastávka byla u nákupní zóny, kde postávalo několik lidí s taškami plnými jídla a zcela jistě nepotřebných věcí. Rozbitý automat na jízdenky ukazoval na displeji nějaké podivné mimozemské znaky, ale jízdenku mi vytiskl.

Když autobus přijel, naštěstí se z něj většina lidí vydrala ven. Nasoukala jsem se mezi ty zbývající a smířila se s tím, že budu minimálně půl hodiny trpět zpocená těla a řidiče, který se učil jezdit pravděpodobně na Dakaru.

Ze zámečku zbývaly vlastně jen ruiny. Pobořené zdi, sem tam hromada cihel, vybavení žádné. Budova byla opuštěná už dávno. Město ji nechalo zchátrat, a tak jediné, co mi bránilo ve vstupu na pozemek, byla červenobílá páska s cedulí. Obhlédla jsem okolí, jestli mě někdo nesleduje, a pak jsem vstoupila mezi zatravněné sutiny.

Prošla jsem několika pobořenými místnostmi, než jsem vešla někam, kde pravděpodobně býval hlavní sál. Tam jsem se zastavila. Zhluboka jsem se nadechla a odhodlávala se donutit k tomu, abych pronikla do předejví času.

První krok byl vždycky podivný, nepříjemný a až bolestivý. Vystoupila jsem z naší současnosti. Prostor kolem se zavlnil, jako by jej náhle spalovalo horko. Soustředila jsem se, abych se v tom moři upnula na nějaký bod. Rozhodla jsem se cestovat tak osmdesát let zpátky. Pevně jsem se rozkročila, a zatímco moje mysl začala pracovat na plné obrátky, zámeček se proměnil k nepoznání.

Jako ve zrychlených záběrech jsem viděla, jak se zdi znovu skládají, zeleň ustupuje ven a budova se opět staví. Cihly létaly vzduchem, opadaná omítka se vrátila na svoje místo. Lidi, kteří tady žili, se mi jevíli jen jako šmouhy, vzdálení duchové pohybující se jako záblesky. Rozklad a chátrání budovy představovaly proces několika desetiletí, proto jsem jej mohla vnímat, kdežto lidi a živé věci byly jen pomíjivým smítkem v předejví času. Byl to zlomek chvíle, která nic neznamenal, mrknutí oka, a náhle jsem stála ve velkém sále. Místnost byla obrovská, s klenutými stropy a řadami štíhlých oken. Stěny pokrývaly barevné tapety, ze stropu visel kolosální křišťálový lustr. Bylo tam mnoho krásného leštěného nábytku, ale mě zajímaly především menší věci.

Přenést cokoli se nedalo jen tak. Byla jsem omezená rozměry, váhou předmětu a taky dobou, v níž jsem se nacházela. Čím hlouběji do minulosti jsem se vydala, tím menší předmět jsem mohla odnést.

Teď jsem si fascinovaně prohlížela místnost, která na mě dýchla duchem doby. Nikdo tu nebyl, což bylo dobré znamení. Při cestování v čase mě lidi většinou neviděli, dokud jsem něco nevzala, pak jsem najednou začala být reálná.

Prošla jsem rychle do jediného vedlejšího pokoje, jehož dveře byly otevřené. Byla to nejspíš čítárna s pohodlnými křesílky a lenoškou. Police vysokých knihoven plnily knihy. Okouzleně jsem se rozhlížela po starých vazbách a zlatých hřbetech. Toužila jsem se začíst, zjistit, co obsahují léta sbírané svazky, ale nemohla jsem na nic sahat.

Donutila jsem se soustředit na práci. Na stolku vedle neznámé ženy stála rozsvícená lampa z malovaného porcelánu a její světlo dopadalo na malý zlatý kroužek. Prsten!

Žena si ho nejspíš odložila, protože jí vadil při čtení, pomyslela jsem si. Postavila jsem se tak, abych měla prsten na dosah ruky a zároveň stála co nejvíc stranou, aby si mě ta žena nevšimla. Musela jsem být rychlá. Vzít předmět a zmizet dřív, než mě uvidí. Zhluboka jsem se nadechla, abych si dodala odvahy. Sevřela jsem prsty kolem kroužku a propadla se časem. Všechno se odehrálo tak rychle, že to snad ani obyčejný člověk nemohl postřehnout. Ale ta žena ve stejný okamžik zvedla hlavu. Možná se nad něčím zamyslela, ale přesto jsem měla pocit, že mě spatřila. Nebyla jsem víc než závan větru, který zmizel v toku dějin.

Propadla jsem se časem zpátky do současnosti. Roztřásla jsem se nekontrolovatelným strachem. Kolem se vynořily stíny. Dozorci mě znovu našli. Proměnlivé bytosti byly všude kolem. Nikdy jsem jich neviděla tolik pohromadě. Chtělo se mi vykřiknout, ale strachem se mi stáhlo hrdlo. Neměla jsem kam utéct. Podlomily se pode mnou nohy. Snažila jsem se přemýšlet, ale nenalézala jsem jedinou skulinku, kterou bych uprchla. Musela jsem udělat něco strašného, nějakou chybu, protože jinak by nebyli tak rychlí a žádostiví mě dostat.

Blížili se. S každým nadechnutím jsem víc a víc rozeznávala podivné nelidské tváře. Někteří měli víc než dva páry očí, jiným se v hladké ploše obličeje rozevírala ústa plná

temnoty. Schoulila jsem se do klubička. Když se po mně jedna z těch nestvůr natáhla, ovanul mě chlad. Vykřikla jsem. Pak prostor rozčíslo světlo a stíny najednou s děsivým zasyčením ustoupily. Přede mnou stál vysoký muž. To bylo asi tak jediné, čeho jsem si dokázala všimnout, než mě popadl za ruku a donutil postavit se. Křičela jsem, ale vytrhnout jsem se mu nedokázala. Stejně tak jsem nedovedla říct, jestli je to přítel, nebo jen další věc, která přišla z labyrintu času, aby se mě zbavila.

Nešetrně se mnou trhl a donutil mě běžet za ním. Klopytala jsem, nohy se mi pletly. Byla jsem v šoku a jen neovladatelný strach z toho, že mě Dozorci můžou zničit, mě donutil toho muže následovat. Navíc jsem se neubránila pocitu, že kdybych upadla, táhl by mě dál po zemi.

Před námi stála zeď domu, ale on nevypadal, že by chtěl zastavit. Zaječela jsem, když se otočil, objal mě a proskočili jsme skrz stěnu. Náhle jsem byla na druhé straně, aniž bych věděla, jak to dokázal. Nepouštěl mě ani nezastavoval. Utíkala jsem, co mi síly stačily. Pronásledovali nás, pomalu a vytrvale. Dostali jsme se na nadjezd křižovatky. Znovu mě popadl a propadli jsme zemí. Zavřela jsem oči a přitiskla se k němu. Dopadli jsme na cestu pod námi. Klopýtala jsem po kamenné sníženině. Utíkali jsme dál. Na nedaleké zastávce stál autobus. Naskočili jsme do něj, a zatímco se nám trosky zámečku vzdalovaly, povolily mi nervy. Uvědomila jsem si, jak jsem mohla skončit...

Vystoupili jsme o tři zastávky dál v centru města. Můj zachránce nepromluvil, jen mě za paži vyvlekl z hromadné dopravy a pak mě alespoň chytil za bundu, abych neutekla.

„Kdo jste?!“ křikla jsem a snažila se mu vytrhnout.

„Všechno ti vysvětlím, ale teď pojď se mnou,“ řekl stroze. Měl hluboký chraplavý hlas. Mohlo mu být před čtyřicítkou,

byl hladce oholený a ve ztrhané tváři mu svítily světle hnědé oči.

„Proč bych měla?“ protestovala jsem, ale tvářil se, že ho to ani v nejmenším nezajímá.

„Víš, co jsi udělala?“ zeptal se příkře.

„Co jako?“ odpověděla jsem vzdorně.

Jen zakroutil hlavou, jako bych byla hloupé umanuté dítě. „O tom si ještě promluvíme!“

Došli jsme k nejbližšímu cihlovému domu. Vedle starých dřevěných dveří s oprýskaným lakem visely mosazné štítky s názvy kanceláří, které se v budově nacházely. Přelétla jsem je pohledem, abych zjistila, co může být ten muž zač, ale právník nebo instalatér sotva. Pak mi zrak ulpěl na cedulce policejního oddělení. Málem jsem přestala dýchat. Kopla jsem ho do holeně a snažila se utéct, ale hmátl po mně a popadl mě za vlasy.

„Přestaň dělat potíže,“ řekl tvrdě a vytáhl odznak. Strčil mi ho před oči, jako kdyby to bylo kyvadlo, s jehož pomocí mě chce zhypnotizovat. Účinek to mělo. Okamžitě jsem sklapla a přestala se vzpouzet. Nepotřebovala jsem další problémy. Kdoví co po mně chce? Nervózně jsem si hryzala rty, zatímco odemykal dveře.

Policie... jak to? Co je zač? Jak mě tam našel? Že by mě někdo nahlásil jako zloděje?

Prošli jsme chodbou ke kanceláři. Smrdělo to tam zatuchlinou. Zazvonil na zvonek v několika intervalech — asi nějaké heslo — a teprve pak odemkl. Bála jsem se, že je to úchyl, který si na policistu jen hraje, ale nedokázala jsem udělat vůbec nic. Polstrované bezpečnostní dveře se za mnou zavřely.

Vnitřek kanceláře byl prostorný a bílé zdi působily úředním dojmem. Za stolem seděla sekretářka. Psala něco do počítače, ale když jsme vešli, zvedla oči a pozdravila.

Cosi jsem zašeptala v odpověď. V puse jsem měla sucho. Muž mě dostrkal do svojí kanceláře a zavřel za námi dveře. Nezamkl, ale neodvažovala jsem se ani pohnout.

Rychle jsem přemýšlela. Co jsem mohla udělat, abych měla opravdu problém? Mohl zavolat mojí mámě? Ale co by jí řekl? Že jsem cestovala časem a on mě nachytl? To určitě! Měli by ho za blázna...

„Posaď se,“ řekl a sedl si za stůl. Zůstala jsem stát, ale on si jen zapálil cigaretu a nepřestal mě sledovat. Rozmrzela jsem se zhroutila na židli. Protřela jsem si oči a doufala, že si nerozmažu řasenku po celém obličejí. Prohlížel si mě.

Nebyla jsem ničím zajímavá. Dlouhé vlasy obarvené načerno, modré oči a černé oblečení, které nebylo nejnovější. Přitáhla jsem si kolena k sobě a objala je rukama. Sjel kárávým pohledem moje staré tenisky, ale pak si jen pro sebe mávl rukou.

„Víš, co jsi udělala?“ zeptal se. Zavrtěla jsem hlavou. Ticho se prohlubovalo a hluk z ulice jako by ani nedoléhál dovnitř. Na okamžik jsem měla pocit, že se tu udusím.

Zhluboka se nadechl a spustil: „Jmenuju se David Reis, a jak jsi už zjistila, jsem od policie.“

„Jaké jste oddělení?“ zeptala jsem se nelogicky, zřejmě ovlivněná detektivními seriály.

„Jsme speciální pobočka pro vyšetřování paranormálního zločinu.“

„To jste si právě vymyslel,“ řekla jsem zcela vážně.

„Bohužel pro tebe ne,“ odpověděl. „Vím, že máš určitě moc otázek, a pokusím se je zodpovědět, ale pro začátek ti musím říct, že máš problém...“

„Jaký?“ zeptala jsem se hned, ale jeho pohled mě umlčel. Vytáhl jakýsi protokol a sáhl po propisce.

„Začneme tím, že mi řekneš celé své jméno, adresu a prokážeš se občanským průkazem.“

„Chci... chci vědět, co jsem provedla,“ řekla jsem. Sáhla jsem pro peněženku a vytáhla občanku. Když jsem ji nechtěla pustit, vytrhl mi ji a začal opisovat číslo průkazu.

„Neuváženě jsi zneužila svou moc k cestování v čase a nešetrně odcizila předmět, kvůli čemuž pravděpodobně došlo k porušení časové kontinuity.“

„To vám nikdo neuvěří,“ zasyčela jsem. Jednu věc jsem ovšem věděla. Něco, co bylo jasné od doby, kdy jsem zjistila, že jsem jiná. To, že určitě nemůžu být sama, kdo má nějakou schopnost. Ale že by nás bylo tolik, aby museli zřizovat policejní oddělení?

David se pohodlně uvelebil a založil si ruce na prsou. „Podívej, máme různé možnosti. Sleduju tě už dlouho, Jano. Dost dlouho. Vidím, jak pracuješ. Možná si myslíš, že to je hra, ale ujišťuju tě, že já si nehraju,“ zašeptal zlověstně a naklonil se ke mně.

„Co po mně chcete?“ sykla jsem.

Jeho pohled trochu změkkl. „Mám nabídku. Dohodneme se na pomoci z tvé strany a my budeme uvažovat o změně ve tvém trestním rejstříku.“

„Ode mě? Vždyť mi tu zatím jen vyhrožujete.“

„Vyhrožuju? Až ti začnu vyhrožovat, tak mi věř, že to poznáš. Jestli chceš, vyjdu ti vstříc a zatím necháme tvé obvinění stranou. Víím všechno o tvé rodinné situaci. Víím, že jsi před třemi lety přišla o otce a matka chodí z jedné léčebny do druhé. Spolupracuj a domluvíme se. V opačném případě můžeš mít spousty problémů. To, co jsi udělala, se dá klasifikovat jako krádež a vloupání, děvenko...“

Mlčela jsem a on mluvil. V krku mě náhle tlačil knedlík, v uších mi bušilo a před očima se mi každou chvíli roztančily mžítiky.

„Může to skončit podmínkou, ale záleží na právníkovi...“

Začínalo mi být jasné, že si něco najde a klidně i vymyslí něco pro normální policii. Byla jsem v pasti. Zajímalo mě, co po mně takový člověk může chtít.

„...jako pro dítě z neúplné rodiny jsou tvé šance nulové...“

„Mlčte!“ odsekla jsem.

„...a tvá matka se sklony k alkoholismu...“ pokračoval, ale to už do mě vjel bezmocný vztek.

„O mojí matce víte kulový!“ křikla jsem, popadla zásobník na tužky a hodila ho po něm, aniž jsem si uvědomila, co dělám. K mému překvapení jí však předmět neškodně prolétl a narazil do zdi za ním. Tužky se rozsypaly po podlaze. Zůstala jsem zkoprněle zírat.

„Nemyslela sis snad, že jsi na světě sama výjimečná, že ne?“ zeptal se posměšně. „Vůbec nevíš, co lidé dokážou ani co sama umíš. Myslel jsem, že ti ta malá ukázka při našem útěku stačila.“

„Jak jste to vlastně udělal?“ zeptala jsem se.

„To je má schopnost,“ odpověděl neurčitě. Dotkla jsem se prstem jeho dlaně. Byla úplně normální. Pak se usmál a protáhl ruku stolem jako duch.

„Chápeš?“ dotázal se.

„Myslím, že jo, agente Muldere,“ odpověděla jsem opatrně se špetkou sarkasmu.

Sjel mě pohledem. „Tak necháme té komedie. Začni konečně spolupracovat, místo abys po mně házela plechovky a dělala si ze mě srandu.“

„Co z toho budu mít?“ zeptala jsem se.

„Možná víc než si myslíš. Pro začátek nebude žádné obvinění,“ lákal mě. Kývnutím jsem ho pobídla, aby pokračoval.

„Jak už jsem řekl, jsme velmi zvláštní oddělení. Lidí, kteří mají podivné schopnosti, je mnoho. Hlídáme je, aby je nezneužívali ke zločinu.“

„Nic jsem neudělala!“ ohradila jsem se dřív, než jsem si uvědomila, že to nebylo myšleno na mě.

Raději pokračoval: „Už dlouho jsem neviděl nikoho, kdo by uměl cestovat časem.“

„Jak víte, že jsem cestovala?“ zeptala jsem se, protože to přece nemohl tak lehce identifikovat.

„Máme tady velmi schopnou slečnu, která dokáže vycítit jakékoli změny v magickém přediviu. Díky ní jsme tě zachytili už dávno. A pak ty stínové bytosti... jsou to Strážci času. Objevují se, když někdo porušuje časové kontinuum.“

„Co jsou zač?“ zeptala jsem se.

Vypadalo to, že mi zase neodpoví, ale pak se rozhodl hrát hodného policistu: „Vlastně sami nevíme, co jsou přesně zač. Žijí, pokud se to tak dá nazvat, na okraji časových labyrintů a hlídají. Udržují pořádek, aby byl zachován chod světa.“

„Proč po mně šli?“

„Něčím jsi narušila rovnováhu. Možná jsi dokonce způsobila něco, co pokřivilo realitu.“

„To jde?“

„Ano. Nenapadlo tě nikdy, že každá věc, co vezmeš a přenešeš časem, je pro tebe sice snadným ziskem, ale že tím taky můžeš něco změnit nebo třeba někomu ublížit?“

Samozřejmě že jsem o tom už přemýšlela. Proto jsem většinou brala ztracené věci. Takové, o které by majitelé stejně přišli, nebo takové, které se úplně ztratily a nikdo je léta nenašel. David si moje mlčení vyložil jako možnost pokračovat.

„Kradeš hlavně šperky, jak jsem si všiml. Nemyslela jsi na to, že kdejaká žena bude právě prsten postrádat? Co když ho bude hledat, protože je to rodinná památka? Jak se asi zachová? Co když obviní služku, že ho ukradla a prodala? Jak se asi té dívce změní život? Nebo co takhle kdyby obvinila manžela a jejich vztah se kvůli tomu rozpadl? Nikdy jsi neuvažovala nad tím, jak přetváříš realitu?“

„Uvažovala,“ hlesla jsem. Prsten, který jsem celou dobu svírala v dlani, mě začínal pálit vinou.

„Tak bys měla vědět, že každá příčina má svůj následek,“ dokončil a zahleděl se do papírů. Pak složku zavřel. Odsunul ji stranou a propletl prsty. „Proč nebereš rovnou peníze? Nebylo by to snazší?“

„Nebylo. Záleží na tom, do jaké doby se vracím, a pochybuju, že by mi tu někde vzali staré bankovky,“ odsekla jsem. „Další věc je, že většina lidí má prachy v peněžence a tu někde schovanou. Musela bych se probírat věcmi a dotýkat se předmětů. Nebo vzít celou peněženku.“ Vzhledem k tomu, že doklady pro mě neměly cenu a jen bych dotyčným ztěžovala život, většinou jsem od kradení takových věcí upouštěla. „Když na věci sahám, je to komplikované.“

„Myslíš, že by tě čas pak pohltil?“

„Když to víte, proč se na to ptáte?“ odsekla jsem nevrle.

„Vím, že tohle děláš dlouho. Vím taky, proč to děláš, a nechci tě soudit příliš tvrdě, ale musí to přestat.“

„Ale já nemůžu!“ zaúpěla jsem. Všechno za poslední roky, co umřel táta, se ve mně zase nahromadilo a vzepjalo. Stěží jsem zadržela slzy. Vybavily se mi ty těžké chvíle, kdy jsem byla v koncích, seděla někde na ulici skrytá před ostatními, aby to máma neviděla, a brečela.

Chvíle, kdy jsem si říkala, jaký má můj život smysl a jestli jsem schopná postarat se o sebe i o mámu. Protloukala jsem se těžce, ale šlo to. Jenže bez příjmu, který mi poskytovaly cesty časem, bych byla úplně na dně. Víc brigád už jsem si nabrat nemohla a musela jsem někdy chodit i do školy, aby mě z ní nevyhodili.

„Jestli pro mě nemáte jiný způsob, jak přežít, tak mi tady nemáte co říkat!“ ohradila jsem se tvrdě. Pevně jsem stiskla zuby a snažila se udržet.

David celou dobu sledoval můj vnitřní boj. Pak si prohrábl vlasy a opět se ležérně uvelebil. „Nefňukej mi tady. Už jsem ti říkal, že pro tebe mám jistou nabídku. Naše oddělení, abych byl přesný...“

Tiskla jsem zuby k sobě, až mi skřípaly. Rty se mi třáslы zrovna jako ruce, které jsem strčila mezi kolena.

David pokračoval: „Tvůj dar je velmi vzácný a ojedinělý. Nechci, abys ho využívala ke špatným věcem. Nabízíme ti možnost udělat pro ostatní také něco dobrého. Tvé schopnosti by nám mohly pomáhat ve vyšetřování složitých případů. Pokud budeš chtít, Jano. Chápeš, o čem mluvím? Můžeš se přidat k nám.“

„Ale...“ hlesla jsem. Čekala jsem všechno možné, jen ne tohle. „Vůbec mě neznáte,“ řekla jsem.

„Právě že tě známe až moc dobře,“ usmál se. „Vždyť jsem ti říkal, že tě sledujeme už dlouho. Nepustili bychom sem nikoho, kdo by se neosvědčil. Pro začátek budeš mít zkušební dobu. Chceme tě sledovat v terénu, s tvým svolením samozřejmě, a chceme pozorovat, jak moc nad cestováním v čase přemýšlíš. Pokud se během tří měsíců osvědčíš a budeš chtít pokračovat, dostaneš další zkušební dobu na rok. To už tě nikdo nebude brát jako někoho cizího. A samozřejmě můžeš kdykoli odejít, pokud se rozhodneš, že na to nemáš,“ řekl pichlavě a já se zatvrdila, že jestli budu souhlasit, už se mě nezbaví.

„Co z toho budu mít?“ zajímalo mě.

„Výhody, samozřejmě,“ odpověděl. „Budeš pobírat základní plat, který ti po zkušební době zvedneme. Taky stáhneme všechna obvinění, která proti tobě máme, a v neposlední řadě ti umožníme přístup k dalšímu magickému vzdělání.“

„Sama vím nejlíp, co mám dělat,“ odsekla jsem dotčeně, protože už mi zase připadalo, že se mnou jedná jako s malým dítětem.

„Ten pocit s tebou nesdílím, holka. Tvůj dnešní pokus mohl být také to poslední, co bys kdy udělala, kdyby tě Strážci času dostali.“

„Dobrá, přiznávám, že to byla trochu chyba, ale setkala jsem se s nimi už dřív.“ Zamyslela jsem se nad jednou věcí a odvážila se taky hned zeptat: „Říkal jste, že mě sledujete, takže jste věděl, kde jsem. Ale jak jste se tam dostal?“

„Pojď se mnou,“ řekl a vstal. Následovala jsem ho. Otevřel další dveře a prošel do malé místnosti. Byl tam kulatý dřevěný stůl. Na něm byly rozložené plány, obrazce a jakési podivné magické symboly. Police kolem zdi pokrývaly různé předměty, jejichž účel jsem nedokázala odhadnout. Naproti oknům viselo velké zrcadlo. Když se objevila malá světlovlasá dívka, trhla jsem sebou. Vyšla zcela zabraná do vlastních myšlenek odněkud z tajné chodby vedle zrcadla. Obě jsme téměř současně vyjekly. Dívce vypadly z rukou knihy, které nesla.

„Promiň,“ řekla jsem a pomohla jí je posbírat.

„To nic,“ řekla tiše a vrhla tázavý pohled na Davida. „Už jsi jí to řekl?“

„Ano,“ odpověděl klidně.

„A už souhlasila?“

„Ještě ne,“ pokrčil rameny.

„Tak jsi ji sem neměl tahat! Kdo jí má pak mazat paměť!“ zabručela a změřila si mě velmi nepřátelským pohledem.

David se ovšem nenechal vyvést z míry. „Jano, tohle je Monika. Je to naše odbornice na brány mezi prostorem. To díky ní jsem se přemístil tak rychle právě tam, kam jsem potřeboval.“

„Ahoj,“ pokusila jsem se o přátelský tón.

Monika se jen zašklebila, sebrala svoje věci a zmizela v dalších dveřích. Moc vlídné přijetí to nebylo.

„Nic si z toho nedělej, ona je dost odtažitý člověk. Moc lidem nedůvěřuje,“ řekl David.

„Mazání paměti?“ zeptala jsem se vyděšeně.

„Nemůžeme samozřejmě dovolit, abys věděla víc, než chceme,“ řekl tajemně. Pak se obrátil ke stolu a obsáhlým gestem nad ním mávl. „Tohle je místnost, kde pracujeme s různými magickými proprietami. Provádíme vše od otevírání bran až po vyvolávání duchů. Je to tu odstíněné od zbytku domu mnoha silnými bariérami. Některé ochrany jsou zabudovány přímo ve zdech.“

Prohlížela jsem si rozličné předměty, v nichž jsem poznala spiritistickou tabulku, runové kameny a ruku slávy, ale jinak jsem tápala.

„Obyčejní lidé neví, co se tu děje. Pochopitelně pracujeme v nejvyšším utajení. A tyhle věci jsou spíše dávná okultní minulost. Možná víš, že u nás byla dlouhá alchymistická tradice. Před téměř sto lety k nám přicestoval jeden německý dobrodruh, který se zajímal o okultní jevy. Zalíbilo se mu v Praze, takže se tam zabydlel a začal sbírat vědomosti. Během svých pokusů se ovšem nešťítíl ničeho a snažil se dosáhnout nejvyšších poznání a pochopení skrytých tajemství. To se mu vymstilo při jednom nezdařeném pokusu, kdy se ho prý dotkly temné síly. Někteří tvrdí, že uviděl samotné peklo, jiní, že se na okamžik propadl do nějaké zvlášť odporné dimenze. Tak jako tak se na jeho praktiky přišlo a tamní okruh okultní společnosti ho vykázal z města a zakázal mu provádět cokoli dalšího. Náš dobrodruh se stáhl k nám do Ostravy, na periferii, kam na něho žádný sněm nemohl. Zabydlel se tu a našel i několik polských a německých tajných společností. Zároveň byl údajně tak zdrcený z toho, co viděl, že si uvědomil, jak je tenhle svět křehký a nechráněný proti zlu zvnějšku. Vytvořil tedy první skupinu dobrovolníků, která měla se zlem

bojovat a ochraňovat obyčejné smrtelníky. Od té doby se tihle nadpřirozenými schopnostmi obdaření lidé přidávali do služby státu a konali, co bylo zapotřebí. Dnes útvar spadá pod policii a oficiálně vyšetřujeme velmi zvláštní případy v utajení,“ dokončil David výklad a já nasucho polkla.

„Nebojujete ale už se zlem z jiných světů, že?“ optala jsem se.

„Ne tak, jak si asi myslíš. Dnes je důležitější chránit lidi před nimi samými. Ani nevíš, kolik schopnostmi obdařených bláznů jako ty dělá věci, které ohrožují nás všechny.“

Uraženě jsem si odfrkla, ale věděla jsem, že má pravdu. Prošli jsme do další místnosti, která byla zatím největší, David mě však vedl dál. Poslední pokoj sloužil jako archiv a na zdech tu visely portréty.

„To jsou lidi, co tu pracovali?“ zeptala jsem se a naklonila se blíž, abych si mohla podobizny prohlédnout.

„Ano, někteří tu ještě pracujeme,“ odpověděl. Jeho fotku jsem zahlédla mezi prvními. Byl na ní mnohem mladší a pod sklem jsem si přečetla datum, kdy nastoupil. U některých stála i data, kdy skončili. Křížky za číslicemi působily dost děsivě.

„To tu někdo ve službě i umřel?“

„Občas se to stává. Kdysi jsme vedli války s čaroději.“

„Čarodějové? To taky existuje? Jako vím, že jsou lidi se zvláštními schopnostmi, ale kouzelníci? Takže Bradavice jsou skutečné?“

„Kouzelníci nejsou totéž co čarodějové,“ ujistil mě David. „Nemám na mysli nic ve smyslu Davida Copperfielda. A ne, do Bradavic fakt nikoho neposíláme. Čarodějové jsou jako my, jen silnější. Asi bych ti měl na začátek říct, že každý člověk v sobě má špetku magie, která je naší neodmyslitelnou součástí. Proto se jistý její aspekt dědí. Často se stává, že děti mají podobnou nebo stejnou schopnost jako jejich

rodiče. Ne všichni ovšem mají předpoklady k tomu, aby se u nich rozvinulo magické nadání. Pak existují lidi jako ty a já, u nichž se magie upne na nějakou schopnost. Je to, jako když máš talent na kreslení nebo hudbu. Lidem jako my se říká magicky obdařeni. A pak jsou tu čarodějové, kteří také fungují na magických principech. Jejich síla je vrozená, ale na rozdíl od tebe nebo mě nemají jen jednu schopnost. Pracují s čistou magickou energií. To znamená, že si mohou vybrat, jak ji použijí. To z nich dělá velmi silné protivníky.“

„Jak může někdo magicky obdařený porazit čaroděje?“ divila jsem se pochybovačně. „Jde to vůbec?“

„Samozřejmě. Nadání není všechno. Záleží na výcviku i na charakteru tvé schopnosti. Necvičený čaroděj může být neškodný. Silný magicky obdařený člověk je také děsivá zbraň.“

„Takže proto mě tu chcete? Abych byla zbraň?“

„Pro mě bys byla člen tohoto oddělení, jako každý jiný. I když tvá schopnost je unikátní, je na tobě, jak ji použiješ. Mým úkolem je, abys ji nezneužívala ke špatným věcem.“

„Musela bych bojovat?“ zeptala jsem se stísněně.

„Od toho tu nejsi. Chci, abys mi pomáhala ve vyšetřování. Navíc dneska už je většina naší práce čistě detektivního charakteru. Kdysi jsme věci řešili mnohem rázněji. Ústředí nás nechce posílat do bojových akcí, i když se jim nedá vždycky vyhnout. Naší povinností je pomáhat, ne položit život.“

„Jak dlouho to tu vlastně funguje?“ zamyslela jsem se nahlas, protože některé portréty byly ještě nekvalitní černobílé fotografie.

„Tohle oddělení má dlouhou tradici i historii. Na začátku minulého století existovaly spolky lidí, kteří měli zvláštní schopnosti. Někteří zakládali okultní lóže, jiní se prostě jen scházeli. Ti jednali buď na vlastní pěst, nebo z pověření státních orgánů, aby dohlíželi na pořádek a chránili

nás před zlem. Spolky měly také za úkol kontrolovat zřídla a brány. Jsou to místa, kde se stýkají takzvané magické uzly a těmi proudí magie. Na takových místech se v minulosti stavěly svatyně, obětní oltáře i portály pro průchod do jiných světů. V devatenáctém století si na nich čarodějové stavěli sídla. Pak se těm místům říkalo domy na rozhraní.“

„A ty domy taky hlídáte?“

„Když na ně narazíme. Jsou to vzácnosti. Nikdo neví, kde jsou, protože se nezachovaly žádné mapy ani seznamy. Ale i když jsou ztracené, jsou dost důležité. Magie kolem nich může zkreslovat realitu a dost často právě tam dochází i k anomáliím. Přesto je v tak velkém městě není lehké najít.“

„Jsou tu spousty opuštěných domů,“ přikývla jsem. Každý, kdo v Ostravě bydlel, věděl, jak je město rozlehle a plné protikladů. Vedle starých vilových čtvrtí tu byly bývalé dělnické slumy. Při sjednocení menších obcí do jednoho velkého města se rozloha znásobila a na mnoha polích později vrostly celé městské čtvrtě. Zatímco centrum si zachovávalo svůj dobový ráz, po okrajích města byly vystavěny panelové králíkárný s více či méně povedeným architektonickým záměrem. Poslední fáze výstavby začala, když se z podivného zchátralého města snažili udělat moderní metropoli. Většina těch snah spočívala v nových nákupních centrech rostoucích jako houby po dešti, zkrachovalých projektech velkolepých hotelů a kanceláří, které město nevýhodně prodalo soukromým vlastníkům, ruinách, do nichž jejich majitelé nechtěli investovat, a tak je ponechali zapomenuti.

Ostrava nebyla bohatým městem. Dost lidí tu žilo za mizerný plat, střídalo práci, protože firmy jedna za druhou krachovaly nebo odtud přesouvaly výrobu jinam. Pro velké investory to nebylo natolik lukrativní místo, jak si zdejší papaláši mysleli. Nové projekty se sice občas podařilo zrealizovat, ale pak dopadaly neslavně. Prostory k pronájmu

zely prázdnotou a vlastní byt si takřka nikdo nemohl dovolit. Hodně mladých netoužilo po ničem jiném než odtud vypadnout na nějakou prestižní školu nebo do zahraničí. Já takové iluze neměla, protože jsem měla problém vydělat peníze na zaplacení nájmu. Na vysokou bych si vydělala možná tak, kdybych tancovala u tyče v nějakém baru na Stodolní, ale jinak to pro mě byla spíš fantazie. Záviděla jsem studentům, kteří si mohli bydlet u rodičů, nic jim neplatit a utrácet výdělků z brigád v hipsterských kavárnách. David přerušil moje existenciální úvahy dalším výkladem.

„Počítám, že nějaké základní znalosti máš ze školy...“

„Jo, tam občas chodím.“

Přešel moji jízlivou odpověď a pokračoval: „V obou světových válkách mnoho čarodějů bojovalo a padlo. Na obou stranách. Myslím, že téma nacistických okultistů je dneska už dost profláklé. Situace v téhle oblasti ovšem nebyla tak jednoznačná jako například v Čechách. V Ostravě vždycky žili vedle Moraváků a Slezanů také Poláci a Němci. Ti všichni se podíleli na rozvoji tohoto města. Hodně čarodějů vstoupilo do odboje i do armády, ať byli jakékoli národnosti. Jak asi víš, Ostrava zůstala po druhé světové takřka vylidněná. Určitě tu pořád žije dost mocných lidí, ale není jednoduché je najít. Čím je čaroděj mocnější, tím lépe se umí schovat. A doba se změnila. Dneska chce většina magicky obdařených anonymitu, zatímco kdysi byly schopnosti takřka výsadou, která určovala tvé společenské postavení.“

Sklouzla jsem pohledem po dalších tvářích. Zaujal mě mladík na vybledlé fotce. Měl pravidelné rysy, světlé oči a tmavé vlasy. Koutkem úst se jakoby mimoděk usmíval. Působilo to šibalsky a sympaticky.

„Kdo je tohle?“

„Šimon? Jeden z našich nejsilnějších čarodějů. Kdysi by se takovým jako on říkalo černokněžník.“

„Není černá magie špatná?“ zeptala jsem se trochu zaraženě. „Proč by černokněžník sloužil u policie?“

„Povaha magie je různá. Někdo má talent na temná kouzla, ale to neznamená, že je hned zlý. Celá Wiznarova rodina patřila k velmi mocným ochráncům pořádku. Byli to tři sourozenci.“ David ukázal na dvě dívky různého věku. „Všichni položili ve službě život. Jejich děda byl velmi silný čaroděj, který se podílel na magickém atentátu na německé vůdce. Jejich otec zase pracoval pro tajnou státní službu.“

„Takže potomci byli dokonalí adepti na ochránce pořádku. To je teda kariéra,“ poznamenala jsem. „A já jsem začala umýváním záchodů v nákupáku.“

„Všichni hned nejsou na takové poslání připravení. A pro někoho to zkrátka není vůbec, ale to není tvůj případ. V dnešní době už alespoň nemusíš mít žádné doporučení. Nezáleží na ničem jiném než na tobě a tvých schopnostech.“

„Což mi dává naději, že? Pokud přežiju aspoň kancelářskou práci.“

Na dalším portrétu jsem zahlédla tvář tmavovlasé ženy. Měla stejné příjmení jako David. Otázku jsem ztěžka polkla.

„A teď pojd', chci ti ukázat knihovnu.“

Vrátili jsme se do velké místnosti, odkud jsme sem přišli. Všimla jsem si, že se v ní opět nachází velký stůl. Stěny tentokrát zabíraly obří knihovny. Svazků tu bylo dost, ale jistě ne víc než v menší pobočce městské knihovny. Jen jedna jediná skříň byla označená jako studijní materiál. K té se David vydal. „Tady jsou knihy, které by ti měly pomoci lépe pochopit tvé schopnosti. Klára pak vybere tituly přesně pro tebe.“

Zamyšleně jsem si pročítala názvy knih. Nebyla to žádná esoterika jako v antikvariátech. Ani jeden svazek nebyl

o vykládání karet nebo čtení z ruky. Neznala jsem ani jednoho autora a vypadalo to dost vědecky.

„Chtěl bych se tě zeptat víc na tvou schopnost,“ řekl David, když viděl můj zájem.

„Hm?“ zabručela jsem.

„Myslím, že bude lepší, když půjdeme zpátky do mé kanceláře, pokud ses tedy už rozhodla, že tu práci přijmeš.“

„A co je tam dál?“

„Máme k dispozici celé spodní patro. Tady pokračují laboratoře. Pak tu je ošetrovna, šatna, kuchyňka, zadržovací cela. To časem zjistíš, jestli se k nám přidáš.“

Pravdou bylo, že jsem neměla moc na výběr. Kdybych odmítla, způsobila bych si problémy, tedy pokud se Davidovo vyhrožování dalo brát vážně, což jsem nevěděla. Potřebovala jsem peníze, ale zároveň jsem měla strach z toho, co by mě tu čekalo. Dost mizerná situace. Kousla jsem se do rtu. Ani na okamžik jsem se nerozmýšlela, protože jsem nestála o žádný malér. Kromě stálého příjmu bych zároveň dostala možnost zlepšit se. Přemýšlela jsem jen nad tím, jestli nebude moc horlivé hned kývnout, a proto jsem předstírala, že zvažuju možnosti.

David mi dal čas. Zavedl mě zpátky k sobě. Sedla jsem si na židli a on mi šel uvařit čaj. Prohlížela jsem si vybavení místnosti a záhy si povšimla, že ozdobné zrcadlo na zdi má odrazovou plochu zakrytou černým sukrem. Připadalo mi to zvláštní. Když přede mnou zazvonil porcelánový hrníček s talířkem, vytrhlo mě to ze soustředění.

„Proč je to zrcadlo zakryté?“ zeptala jsem se Davida.

„Osobní věc,“ odpověděl rychle tónem, jaký nepřipouštěl další diskuzi. Nechala jsem to tedy být.

„Jak ses rozhodla?“ zeptal se.

„Mno... myslím, že to беру,“ odpověděla jsem a připadala si jako na pracovním pohovoru.

„Výborně!“ usmál se a podal mi ruku. Tohle gesto jsem nikdy neměla ráda, ale opětovala jsem stisk. S neskrývaným nadšením začal vyplňovat smlouvu. Ustrkla jsem čaje.

„Budu mít taky vlastní kancelář?“ zeptala jsem se.

„Ne,“ odpověděl hned. *Škoda*, pomyslela jsem si. Přčetla jsem si podmínky, znělo to celkem dobře. Výše platu činila asi dvakrát tolik, co všechny moje brigády dohromady. Moje pozice byla definována jako konzultant pro zvláštní vyšetřování. Znělo to důležitě a vtipně zároveň.

„Budeš se každý den hlásit, brát mi telefony, a kdybys nemohla, co nejdříve mi zavoláš zpátky. Budeš pod dozorem, prozatím, takže doufám, že tě nenapadne dělat hlouposti.“

„Hlouposti a já, to nejde k sobě.“

„Tomu sama nevěříš,“ uchechtl se.

Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla. Měla jsem jinou možnost? Jak jinak bych se mohla dostat z takové šlamastyky? Kdyby máma zjistila, co se stalo, přizabila by mě. Na papíře jsem byla dospělá, ale právě proto jsem věděla, že problémy nepotřebuju, jinak by se všechna ta křehká rovnováha, kterou jsem se za každou cenu snažila z posledních sil udržet, zhroutila jako domeček z karet. Byla jsem bez peněz, ve škole hrozilo, že mě nepustí dál kvůli absenci, a jakmile bych přišla o příjem, vyhodili by nás s mámou z bytu. Na ni jsem se spolehnout nemohla. Už tak jsem se hádala s pojišťovnou pokaždé, když jí naučtovali nějakou léčebnou výlohu, která nebyla hrazená z obecného pojištění.

Musela jsem to zvládnout, ať tu na mě čeká cokoli. I kdybych musela bojovat. Mohla jsem tu umřít? Roztřásla jsem se jako osika a tu myšlenku zapudila. Srdce mi prudce bušilo. Měla jsem strach. Ale všechno bylo koneckonců lepší než skončit v lochu.

Podepsala jsem. Na okamžik jsem měla pocit, že inkoust slabě zazářil. Doufala jsem, že jsem se neupsala ďáblu nebo

něčemu horšímu. David si smlouvu vzal a jednu kopii mi vrátil s razítkem a vlastním podpisem. Pak mi podal složku s požární bezpečností, pracovními podmínkami a nějakou směrnici ministerstva vnitra. Bylo zajímavé sledovat ho při práci. Chtěla jsem zjistit, co je ten člověk vlastně zač. To, jak prošel mostem a zdí, na mě udělalo dojem. Vzala jsem z talířku kostku cukru a nečekaně ji po něm hodila. Proletěla skrz, aniž zvedl hlavu. Zanechalo to ve mně němý údiv.

„Můžeš toho nechat?“ zeptal se otráveně.

„Nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by měl podobnou schopnost,“ vysvětlila jsem.

„A kolik schopností jsi zatím viděla?“

„No, moc ne,“ odtušila jsem. „Ze svého okolí neznám nikoho.“

„A co tvoje máma?“ dotázal se nevzrušeně. Srdce se mi prudce rozbušilo. Ano, něco určitě uměla a měla jsem už dlouho podezření, že jsem to po ní částečně podědila.

„Vždycky mi připadalo zvláštní, že dokáže vzít jakoukoli věc a říct mi její příběh, jako by ho prožila,“ hlesla jsem.

„A co ty? Taky to umíš?“ vyzvídal.

„Možná,“ pokrčila jsem rameny.

„Teď jsi jedna z nás. Budeme spolupracovat, takže bych byl rád, abys mi říkala pokud možno všechno. Rád ti pomůžu a poradím, pokud budu moci,“ řekl a propletl si prsty pod bradou. „Vím, že není lehké otevřít se někomu jinému. Jsou to choulostivé záležitosti. Je mi jasné, že to nebude hned, ale chci tvé schopnosti dále rozvíjet.“

„No, občas...“ nadechla jsem se, abych si dodala odvalu, „vidím záblesky, příběhy těch věcí. Něco jako instinkt mi vždycky říká, co mám dělat. Jsem samouk, nikdo mi nikdy nic nevysvětloval.“

„Ani táta?“ zeptal se. Zamrazilo mě. S tátou jsem o schopnostech nikdy nemluvila. Vlastně jsem o nich nemluvila ni-

kdy s nikým, a to jsem zažívala zoufalé chvíle, kdy jsem po ničem netoužila víc. Jenže nebylo komu se svěřit. Nepotřebovala jsem skončit v léčebně pro duševně choré.

Moje zaváhání si vyložil zcela správně. „Takže ne.“

Zavrtěla jsem hlavou. Napsal si několik poznámek.

„Co víte o mých rodičích?“ zeptala jsem se.

Přestal psát, začal ťukat propiskou do stolu a vypadalo to, že přemýšlí. „Vím toho dost. Možná bych ti o nich někdy mohl říct víc, ale ne teď. Máme jinou práci. Musím zjistit, jestli budeš schopná udělat to, co po tobě chci.“

„A to je?“

„Umíš se vrátit v čase na určité místo a říct, co se tam stalo?“

Přikývla jsem.

„Pak chci, abys mi pomohla určit únosce, nebo možná dokonce vraha.“

Hrklo ve mně. Nikdy mě ani nenapadlo, k čemu všemu bych mohla svoji schopnost použít.

„Vraha?“ ujišťovala jsem se.

„No, snad jsi slyšela o případech zmizelých studentek. Jedna byla dokonce z tvé školy...“

„Vím jen to, že to bylo na nástěnce,“ hlesla jsem.

„Aspoň něco,“ zamručel a vytáhl další složku. Podal mi ji, abych si ji mohla prolistovat. Překvapeně jsem ji přijala.

Uvnitř jsem objevila spisy o případech, ohledání místa činu, podrobné seznamy všeho, co tam našli. Každý soubor doplňovaly fotografie dívek, které se ztratily. Bylo jich celkem šest. Jen dvě z nich chodily do stejné školy, ale každá do jiné třídy. Prohlížela jsem si holky ve svém věku a běhal mi mráz po zádech.

„Jak mám poznat toho, kdo za tím stojí?“ zeptala jsem se přidušeně.

„U některých dívek máme pravděpodobná místa, kde se ztratily. Jestli opravdu umíš to, co jsi říkala, půjdeme tam

spolu, ty se podíváš, co se tam doopravdy událo, a nám to možná pomůže dopátrat se, kdo to byl.“

„Nám?“ zeptala jsem se.

„Spolupracujeme i s normální policií,“ odvětil.

„A on mi to snad někdo bude věřit?“ zapochybovala jsem.

„Já ti to budu věřit a to zatím stačí,“ řekl. Asi mě chtěl povzbudit, ale moc se mu to nepovedlo. Když viděl moje rozpaky, pokračoval: „Zaručím se za tebe. Policie ví, že máme vlastní metody, jak se dopátrat pravdy, a nikdo to nebude rozpitvávat, když to podložíme důkazy. A neboj, poznám, kdyby ses mi pokusila lhát.“

„Proč bych měla,“ ušklíbla jsem se. Na to raději nic neřekl. Bylo jasné, že mi toho dost tají, a já zatím nechápala všechny souvislosti. Bylo toho moc najednou.

„Pořádně si tu složku k případu pročti. Chci, abys pak se mnou šla na místo, kde se jedna z těch dívek ztratila, a zkusila se podívat, jak to doopravdy bylo.“

„Ale Dozorci...“ sykla jsem.

„Neboj se, když nebudeš nic přenášet, neublíží ti. A pak, budu tam s tebou. Pokud se něco stane, ochráním tě.“

To je mi výhra, pomyslela jsem si.

„A ještě něco. O tomhle oddělení a všem, co se tady stane, ani slovo. Nikomu, chápeš? Složky jsou tajné, neměla bys je vynášet, ale je toho hodně, takže pro dnešek ti to dovolím. Hlavně je nesmí nikdo vidět.“

„Dobře,“ kývla jsem.

„Ani máma,“ řekl přísně.

„Jasný!“ mávla jsem rukou.

„Teď tě půjdu seznámit s Klárou a pak tě hodím domů,“ řekl a vstal.

„Zavezete mě?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Jasně, mám venku auto,“ odušil. „Zítřka pro tebe po škole přijedu.“

„Takže teď budu pod neustálým dozorem?“

„Jen dokud neusoudím, že ho nepotřebuješ,“ odpověděl.
„A navíc, pod dozorem jsi celou dobu.“

Skvělý! pomyslela jsem si. Prošla jsem za Davidem do první kanceláře. Dívka za přijímacím pultem byla sotva o několik let starší než já. Měla kaštanové vlasy vyčesané do drdolu a docela milý úsměv.

„Tohle je Klára,“ řekl David. „Na chvíli mě omluvte, dámy. Musím si ještě něco zařídit.“

Odešel zpátky do svojí kanceláře a nechal mě tam samotnou.

„Neboj,“ řekla dívka. Měla podivné oči, jako by jimi dokázala vidět něco, co bylo ostatním skryto.

„Takže ty jsi něco jako sekretářka?“ zeptala jsem se.

„Tak trochu,“ odpověděla. „Dělám tu čtyři roky, a když jsem nastoupila, bylo mi asi tolik co tobě.“

„Taky tě sebrali a začali ti vyhrožovat?“ dotázala jsem se otráveně a sedla si na kraj jejího stolu.

„Přihlásila jsem se sama. Hledali administrativní pracovníci, tak jsem to zkusila. Věděla jsem, že tohle není pro normální lidi, a já chtěla svůj talent nějak využít. Ostatně myslím, že většina lidí, kteří mají nadání, si hledá zaměstnání, kde by ho uplatnili. Léčitelé jsou většinou ve zdravotnictví, dost často narazíš na kováře, kteří umějí ovládat oheň, nebo veterináře, kteří rozumějí zvířatům. Já zase rozumím lidem. Teda aspoň v určitém smyslu.“

„Davidovi ses musela líbit na první pohled,“ ušklíbla jsem se. Měla hezký pravidelný obličej a od pohledu byla milá a příjemná. Dokonalá sekretářka.

„David tu tehdy ještě nebyl šéfem, ale když se jím stal, byla jsem ráda, protože je fajn. Asi ti připadá zlý,“ řekla zamyšleně, „ale on není špatný člověk. Přibrat tě do týmu byl vlastně jeho nápad.“

„Odkud mě vůbec zná? Že je tak ochotný přijmout úplně cizího člověka.“

„Nemysli si, že si o tobě nic nezjistil. Každý prochází zkouškou, než je přijat. A ty jsi evidentně obstála.“

„Hlavně jak na mně nebude nikdo dělat pokusy,“ ušklíb-la jsem se.

„Ty se nedělají na nikom z magicky obdařených. Moc koukáš na televizi. Magie se nedá změřit ani okopírovat, je to jako talent, musíš ji mít v sobě. A tvůj dar je opravdu výjimečný. Jsem si jistá, že David ti svoje důvody, proč tě vybral, řekne brzy sám. Teď s ním měj prosím strpení. Cítím, že ho zatím nemáš moc v lásce.“

„Cítíš?“ zeptala jsem se, jako bych špatně rozuměla. Sklopila provinile pohled, až se mi zdálo, že jsem ji přistih-la při něčem nezákonném.

„To je moje schopnost,“ přiznala. „Cítím magické předivo,“ vysvětlovala, „magie protkává naše životy a všechna stvoření na světě. Proudí skrze nás, váže se na předměty a barví se podle našich emocí. Dokážu rozeznat její barvy, cítím její pohyb. Těžko se to vysvětluje, ale v praxi jsem schopná určit různé magické trhliny v realitě, které můžou vzniknout třeba tvým cestováním v čase. Moje schopnost se dá použít ale i na jiné věci, například z tebe cítím, že Davidovi moc nedůvěřuješ a že máš strach.“

„Nemám strach,“ odsekla jsem, ale sama jsem si nebyla jistá.

Dívka se jen usmála. „Jak chceš. Poznám taky, když mi někdo lže.“

Uvědomila jsem si, že právě ona je Davidovým esem v rukávu. Byla to zcela jistě ona, kdo mě odhalil a pomohl najít, a taky Davidova pojistka pro případ, že bych lhala nebo se pokusila utéct. Hned jsem si říkala, že jeho důvěra musí být něčím podložena, a náhle mi to bylo mnohem jasnější.